

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

Дѣдо Димитъръ грабна книжката, мушна я въ пазвата си и право вкѣщи. Подскокна Ванката отъ радостъ като видѣ, че дѣдо му се връща. Захарно пѣтле му носи! Ще го грабне, че на улицата. Нека видятъ всички, че и той има...

— Дѣдооо, дай ми пѣтленцето! — викна Ванката отдалече. — Дай, че умирамъ за пѣтленце!

— Умирашъ, дѣдовото, ама нѣма. Пецо не дава.

— Не дава?.. Лъжешъ! — натѣжи се Ванката.

— Кога е лѣгалъ дѣдо ти? Не дава. Пецо, — викамъ му, — я ми дай едно захарно пѣтле, ама най-хубавото!

— Защо ти е? — пита ме Пецо.

— За Ванката, за внучето ми.

— Щомъ е за него, не давамъ.

— Защо не давашъ?

— Защото вчера изяде пѣтленцето на Минча, момченцето на куция Недю.

— Ще дадешъ!

— Нѣма да дамъ!

— Бой ще има ти казвамъ! — закахъ му се.

— Бий ме, убий ме, не давамъ!

Заинати се Пецо — не дава. И правъ си е човѣкътъ да не дава. Защо си изялъ на момчето пѣтлето?

— Не съмъ го изялъ, дѣдо, само си лизнахъ, — побърза да се оправдае Ванката. — Пецо лъже!

— Че лъже Пецо, лъже. Така помислихъ и азъ. Че като се разлютихъ, че като замахнахъ съ дрѣновицата си: тупа — лупа, щѣхъ да го добия, ако отъ нейде не прехвъркна едно пѣтленце, и кацна на тояжката ми.

— Кукуригу! Бе, дѣдо Димитре, чакай, какво правишъ, ще убиешъ майстора ми! — крѣсна то надъ главата ми. Извихъ очи, гледамъ го — червено, захарно. Захарно, пѣкъ върти очи.

— Добре де, нѣма да го убивамъ, — викамъ му, но ако ми даде захарно пѣтленце за моето момченце.

— У-ха! Щомъ е за Ванката, ще дойда азъ. Почакай да се окѣпя въ захарна водица.

Хвъркна пѣтленцето. Изгуби се отъ очитъ ми. Побѣгна, — рекохъ си, — побѣгна, но ще се върне. Почакахъ, почакахъ, па като разбрахъ, че нѣма да дойде, излѣзохъ по чаршията, дано го видя нѣкъде. И, знаешъ ли, видѣхъ го! Кукурига задъ пенджеритъ на Маринковата книжарница, кацнало върху едно шарено книжле. Взелo, че се и подписа сѣ ей такива едри букви: „Червеното пѣтле“...